

Bereket Denizi 3

Şafak Tapınağı

Çeviri: PÜREN ÖZGÖREN

Yukio Mishima

6. BASKI

can modern

YUKIO MIŞİMA

ŞAFAK
TAPINAĞI

BEREKET DENİZİ 3

Can Modern

Şafak Tapınağı, Yukio Mişima

Çeviri: Püren Özgören

Akatsuki no tera

© 1970, Yukio Mişima vârisleri

© 1994, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1994

6. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Düzeltili: Aylin Samancı, Burçak Karabağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: İmak Ofset Basım Yayın Tic. ve San. Ltd. Şti.

Akçaburgaz Mah.137.Sokak No:12

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 45523

ISBN 978-975-07-2530-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YUKIO MIŞİMA

ŞAFAK
TAPINAĞI

BEREKET DENİZİ 3

ROMAN

Çeviri

Püren Özgören

♥can

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992

Kaçak Atlar / Bereket Denizi 2, 1993

Meleęin ürüyüşü / Bereket Denizi 4, 1994

Bir Maskenin İtirafları, 2010

Yaz Ortasında Ölüm, 2011

Denizi Yitiren Denizci, 2013

Dalgaların Sesi, 2014

Aşka Susamış, 2019

Yıldız, 2020

YUKİO MIŞİMA, asıl adı Hiraoka Kimitake. 1925'te doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maskenin İtirafı*, 1948'de yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra *kabuki* tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970'te ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

PÜREN ÖZGÖREN, 1957'de Adana'da doğdu. Avusturya Lisesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra Miami Üniversitesi'nde eğitim gördü. F. Scott Fitzgerald, Doris Lessing, D.H. Lawrence, Roald Dahl, Patricia Highsmith, Yukio Mişima, Henry Miller, Lawrence Durrell, Ernest Hemingway, Toni Morrison, Susan Sontag, Khaled Hosseini, Janet Wallach, Roman Polanski, Truman Capote gibi yazarların eserlerini dilimize kazandırdı.

Birinci bölüm

1

Bangkok'un yağış mevsimiydi. Hava sürekli, ipince yağan bir yağmurla yüklüydü; yağmur damlaları çoğu kez parlak bir ışık demetinin içinde dans ediyordu. Göğün orasında burasında mavi delikler hiç eksik olmuyordu; bulutlar güneşin çevresinde en yoğun biçimde kümелendiğinde bile, çevrelerindeki göğün rengi göz kamaştırarak kadar maviydi. Yaklaşan bir fırtına öncesinde gökyüzü uğursuz, tehdit edici bir karanlığa bürünürdü. Fırtına habercisi bir gölge, yer yer palmiyelerle beneklenmiş, alçak damlı, yeşilin ağır bastığı kenti örterdi.

Kentin adı Ayutthaya Hanedanı zamanından kalmadır; zeytin ağaçlarının bolluğu yüzünden buraya ilkin *bang*, "kent", *kok*, "zeytinler" dendi. Eski zamanlardaki bir başka adıyla Krung Thep ya da "Melekler Kenti"dir. Deniz düzeyinden bir buçuk metre kadar yüksek olan başkent'in taşımacılığı tam anlamıyla kanallara bağımlıdır. Toprak yığılarak yollar inşa edilirken ister istemez kanallar ortaya çıkar. Bir ev yapmak için toprak kazıldığında hemen havuzcuklar oluşur. Bu gölcükler doğal olarak derelerle birleşir; dört bir yana akan bu "kanalların" hepsi de, kent sakinlerinin teni gibi kahverengi bir ıslıtyla parlayan Menam'ın ana sularına ulaşır.

Kent merkezinde Avrupa tipi üç katlı, balkonlu yapılar ile yabancıların tekelindeki iki ya da üç katlı, çok sayıda tuğla yapı vardır. Bir zamanlar kentin en güzel yönlerinden biri olan ağaçların, otoyol yapılırken yol üstüne rastlayanları kesildi, bazı caddelerse kısmen asfaltlandı. Güneşin güçlü ışınlarını engelleyen mimoza ağaçları yollarda koyu gölge havuzcukları oluşturur, bu havuzcukları siyah matem tülleriyle örter. Sıcaktan pörsümüş yapraklar, şiddetli bir yağmurun ardından ansızın canlanır, tazelenerek başlarını kaldırır.

Varlıklılığı açısından bu kent, Çin'in güneyindeki kentleri andırır. İki kişilik, üç tekerli sayısız bisiklet-taksi yan ve arka perdeleri indirilmiş olarak durmaksızın gider, gelir. Bangkok yakınlarındaki çeltik tarlalarından dönen mandalar, sırtlarına tünemiş kargalarla birlikte bazen caddelerden geçirilir. Ara sıra cüzamlı bir dilencinin parlak teni, gölgede koyu bir leke gibi parlar. Oğlan çocukları ortalıkta neredeyse çırılçıplak koşuşturur, kızlar sa cinsel organlarını örten metal bir plaka takarlar. Sabah pazarında değişik meyveler, çiçekler satılır. Çin bankalarının önünde, bambu jaluziler gibi havada asılı duran saf altından zincirler pırıl pırıl parlar.

Ama akşam çökünce Bangkok artık aya, yıldızlarla dolu gökyüzüne kalır. Kendi elektrikleri olan otellerin dışında yalnızca varlıklı kişilere ait jeneratörlü evler sağda solda neşeyle ışıldar. İnsanlar daha çok, lamba ve muma başvurur. Irmak boyunca sıralanmış, hepsi de alçak olan evlerin Budist mihraplarında tek bir mum bütün gece boyunca yanar; bambu zeminli binaların derinliklerinde bir tek Budist tasvirlerin yaldızı donuk donuk parlar. Heykelciklerin önünde kalın, kahverengi tütsü çubukları yanar. Karşı kıyıdaki evlerin mum ışıkları ırmağa yansır, bu hafif ışıklar arada bir geçen bir teknenin gölgesiyle kesilir.

1939'da, yani geçen yıl, Siyam adını resmen değiştirip Tayland oldu.

Bangkok'a Doęu'nun Venedik'i denmesinin nedeni, bu iki kent arasındaki herhangi bir dış benzerlik değildir; ne tasarım ne de büyüklük açısından kıyaslanabilirler. Böyle denmesinin nedeni, her ikisinin de deniz taşımacılığı için çok sayıda kanala sahip olması, bir de pek çok kutsal yapıyı barındırmasıdır. Bangkok'ta yedi yüz tane tapınak vardır.

Budist pagodaları yeşillikler arasından yükselir, şafağın ilk ışığını onlar yakalar, akşam güneşinin ışınları en son onlara vurur; ışıkla birlikte çeşitli renklere bürünürler.

On dokuzuncu yüzyılda 5. Rama Çulalongkorn tarafından yaptırılan Wat Bençamabopit, yani Mermer Tapınak, gösterişsiz bir yapı olmasına karşın en yeni ve kesinlikle en görkemli tapınaktır.

Şimdiki hükümdar, 3. Rama ya da Kral Anada Mahidol 1935 yılında, on bir yaşındayken tahta çıktı; ama kısa süre sonra eğitimi için Lozan'a gitti; şimdi on yedi yaşında ve hâlâ orada, kendini derslerine adanmış durumda. Yokluęunda, Başbakan Luang Phiboon bütün gücü eline geçirdi; geriye salt adı kalan parlamentonun tek işlevi öğüt vermek artık. İki kral naibi seçildi: Prens Açıitto Apar yalnızca bir süs, oysa ikincisi, Prens Prude Panoma gerçek gücü elinde tutuyor.

Kendini Budizme adanmış olan Prens Açıitto Apar boş zamanlarında tapınakları ziyaret ederdi. Bir akşam Mermer Tapınak'a gitmek istediği açıklandı.

Tapınak iki yanı Hakhon Pathom yolundaki mimoza ağaçlarıyla sınırlanmış bir derenin kıyısında yükseliyordu. Mermer Tapınak'ın Khmer tarzındaki, beyaz kristal alevlere benzeyen kanatları olan, bir çift taş atın koruduğu kızılımsı kahverengi kapıları açıktı. Giriş ile zümrüt

yeşili, pırıltılı çimenliğin ortasına kurulmuş olan ana binanın arasında uzanan, iri kaldırım taşı döşenmiş, dümdüz yolun her iki yanında da klasik Java tarzında, kıvrık çatılı bir çift köşk vardı. Yemyeşil çimenlikte, yuvarlak budanmış mimoza ağaçları çiçeğe durmuştu; köşkların saçaklarındaki şen, beyaz aslanların ayaklarının altından alevler fışkıyordu.

Ana yapının tam önündeki, Hint mermerinden yapılmış beyaz sütunlar, kapı gözcüsü bir çift mermer aslan, Avrupa tipi alçak parmaklık, binanın yine mermerden yapılmış ön yüzü, batmakta olan güneşin göz kamaştırıcı ışınlarını yansıtıyor, sarı ve kırmızı renkteki zengin süslemeleri belirginleştiren, bembeyaz bir tuval oluşturuyordu. Sivri kemerli pencerelerin iç çerçeveleri kırmızıya boyanmış; yükselen, çerçeveleri yutan, şatafatlı, altın alevlerle çevrilmişti. Ön cephedeki beyaz sütunlar bile sütun başlıklarından ansızın fırlayan parlak sarı renkte, sarmal *naga* yılanlarıyla bezenmişti. Başlarını kaldırmış olan altın yılanlar, kat kat sıralanmış, kırmızı Çin tuğlasından yapıma, yukarıya kalkık çatıların sınır çizgilerine dizilmişti; her çatının sivri uçları, bir kadın ayakkabısının sivri topuğu gibi ince, altın bir yılan kuyruğu oluşturuyor, birbirleriyle yarışcasına yukarıya, mavi göğe, ta gök kubeye doğru yükseliyordu. Bunca altın güneşte yine de donuk donuk parlıyor, sivri çatılarda gezinen güvercinlerin aklığını artırıyor.

Ancak ürkmüş beyaz kuşlar giderek kararan göğe doğru ansızın havalandıklarında, is parçacıkları gibi kapkaraydılar. Tapınağın süslemelerinde yinelenen altın alevlerin isi, kuş kesilmişti.

Bahçede kule gibi yükselen palmyeler şaşkınlıktan donakalmışa benziyordu; ormanlardaki su kaynaklarını andıran pınarlar yeşilliklerini gerilmiş yaylar gibi uzaklara, gökyüzüne doğru fırlatıyordu.

Bitkiler, hayvanlar, taş, metal ve Hint kırmızısı uyum içinde birbirine karışmış, ışıktta oynaşıyordu. Girişi koruyan beyaz aslanların mermer kafaları, ayçiçeklerini andırıyordu. Testere gibi tırtıklı, çekirdeğe benzeyen dişleri açık ağızlarını doldurmuştu; aslan suratları kızgın, beyaz birer ayçiçeğiydi.

Prens Açıttto Apar'ın beyaz Rolls Royce arabası kapının önüne yanaştı. Kırmızı üniformalar giymiş, Genç Erkekler Askerî Bandoosu, köşklere yanındaki çimenlikte yerini almış, esmer yanaklarını şişire şişire aletlerini çalmaktaydı. Boruların parlatılmış ağızları, parlak üniformalı gençleri en ince ayrıntılarına kadar yansıtmaktaydı. Hiçbir müzik aleti tropikal güneşe bundan daha uygun düşemezdi.

Beyaz fraklı, kırmızı kuşaklı bir uşak prensi izliyor, çimen rengindeki bir güneş şemsiyesini bu soylu başın üstünde tutuyordu. Beyaz subay ceketinin göğsüne madalyalar dizilmiş olan prens, tapınağa mavi kuşaklı, elinde bağışlar tutan bir teşrifatçıyla, on kraliyet muhafızının eşliğinde girdi.

Prensın ziyaretleri genellikle yirmi dakika kadar sürerdi. Bu sırada seyirciler çimenlerin üzerinde bekler, güneşten kızarırlardı. Uzaktan, iç bölümlerden bir Çin violünün sesi nefis bir şarkıyla birlikte duyuldu, şemsiyeyi taşıyan uşak girişe doğru ilerledi. Tepesine zarif, altın bir pagoda tutturulmuş olan şemsiyeyi omzuna kadar kaldırdı, keşişlerin başlıklarına benzeyen, kanatları enselerine kadar inen başlıklar takmış dört muhafız da taş basamaklara dizildi. Binanın görülemeyen iç kısmı öyle karanlıktı ki, içeride yanan mumların titrek ışıkları zar zor seçilebiliyordu. *Sutra*¹ söyleyen sesler birdenbire yükseldi, sonra tek bir zil sesiyle kesiliverdi.

1. Sanskrit dilinde yazılmış, Budizmi öven vecizeler. (Ç.N.)

Uşak yeşil şemsiyeyi açtı, dışarıya çıkan prensin başının üstünde saygıyla tuttu, muhafızlarsa kılıçlarını kaldırarak selama durdular. Prens kapıdan hızla geçip Rolls Royce'una bindi.

Prensın gidişini izleyenler bir süre sonra dağıldı, askerî bando gitti; tapınağı usul usul akşam sessizliğı kapladı. Safran rengi giysili rahipler ırmak kıyısında geziniyor, kimisi kitap okuyor, kimisiyse sohbet ediyordu. Karşı kıyıdaki mimozaları ve akşam göğündeki güzel bulutları yansıtan suda sararmış al çiçekler, çürümüş meyveler yüzüyordu. Güneş tapınağın ardına çekildi, çimenlik karardı. Sonunda, giderek solan akşam beyazlığını yalnızca mermer sütunlar, aslanlar ve tapınağın ön cephesi korur oldu.

Wat Po.

İnsan orada kendine yol açmak için, on sekizinci yüzyıl sonlarında yapılmış pagodalarda ve 1. Rama zamanında yapılmış olan ana salonda akan insan selini yarmak zorundadır.

Alev alev yanan güneş. Masmavi gökyüzü. Ana galerinin kocaman, beyaz sütunları hâlâ ak bir filin bacakları gibi benek benek.

Pagoda pürüzsüz cilası güneşi yansıtan, küçük porselelen parçalarıyla bezenmiştir. Büyük, mor pagodada kiremit gibi döşenmiş mavi mozaikler vardır, ayrıca sayısız seramik parçasından oluşan mavimsi mor yüzeye binlerce sarı, kırmızı, beyaz yapraklı çiçek resmedilmiştir: Göge doğru yükselen, seramikten bir İran halısı.

Bir tarafta, yeşil bir pagoda var. Kara benekli pembe memeleri sarkmış, gebe bir köpek güneşin çekiciyle paramparça olmuş gibi, taş döşeli yolda sendeleyerek ilerliyor.

Nirvana Salonu'nda, Şakyamuni'nin altın kaplama, dev heykeli uzanmış, altın kıvrımlı kütlesini mavi, yeşil, sarı, beyaz mozaikten, kutu biçimindeki bir yastıkta dinlendiriyor. Altın kolu, başını desteklemek için epeyce ileriye uzanmış, altın topuklarıysa loş salonun öteki ucunda parlıyor.

Tabanlarının altı saf sedefle kaplı, içlerine gökkuşağının bütün renklerini yansıtan parlak deniz kabukları hakkedilmiş; siyah bir fon üzerindeki her dilimde Buddha'nın yaşamından betimler var: Hepsi de şakayıklar, deniz kabukları, mihrap süslemeleri, bataklıklardan yükselen sivri kayalar, nilüferler, dansçılar, tuhaf kuşlar, aslanlar, beyaz filler, ejderler, atlar, turnalar, tavus kuşları, üç yelkenli gemiler, kaplanlar ve Anka kuşlarıyla bezeli.

Açık pencereler, cilalı pirinç levhalar gibi parlıyor. Donuk turuncu giysilere bürünmüş, esmer geniş omuzları çıplak olan rahipler ıhlamur ağaçlarının altından geçiyor.

Hava, tropikal bir hastalığa yakalanmış gibi. Pırıl pırıl, yeşil mangrov ağaçları, havada yetişen köklerini pagodaların arasındaki durgun gölcüğe sarkıtmışlar. Güvercinler suyun ortasındaki, kayaları maviye boyanmış adalardan birine tünemiş, vakit öldürüyorlar. Kayanın yüzeyine kocaman bir kelebek resmedilmiş, tepedeysse küçük, uğursuz, siyah bir pagoda var.

Kraliyet sarayının koruyucu tapınağı olan Wat Phre Keo'nun ünü içindeki o tek heykelden kaynaklanıyor: zümrütden bir Buddha heykeli. Bina, 1785'teki yapılışından bu yana hiçbir zarar görmemiş.

Her iki yanda, yarı kadın yarı kuş, altın bir *garuda*, yaldızlı helezonlar halinde yükseliyor; mermer basamakların tepesinde yağmurdan parlıyor. Yeşil bordürlü, Çin kırmızısı çiniler ışıklı yağmurda her zamankinden de parlak.

Mahamandapa'nın galeri duvarları, *Ramayana*'dan alınma öyküleri betimleyen resimlerle kaplı.

Resimli öyküde, erdemli Rama'nın kendisi değil de, rüzgâr tanrısının alev gibi dalgalı kıvrımlarla süslü oğlu, maymun tanrı Hanuman görünüyor. O altın güzel, dişleri yasemin çiçeklerinden yapılmış Sita, korkunç *rakşasa* kralı tarafından kaçırılıyor. Rama korkunç, kımiltısız gözleriyle pek çok savaşa girip çıkıyor.

Rengârenk saraylar, maymun tanrılar, canavarların dövüşleri, Güney Çin Okulu ya da loş, kasvetli Venedik manzaraları tarzında boyanmış dağların önünde yer alıyor. Karanlık peyzajın üstünde gökkuşağının yedi rengini taşıyan bir tanrı, bir Anka'nın sırtına binmiş, süzülerek uçuyor. Altın giysili bir adam, kıpırtısız duran üstü örtülü atını kamçılıyor. Başını sudan çıkarmış korkunç bir balık, köprüdeki askerlere saldırmak üzere. Uzakta soluk mavi bir göl görünüyor. Hanuman'a gelince; kılıcını kınından çekmiş, bir çalılığın ardına sinmiş, karanlık ormandan sessizce geçen altın eğerli, beyaz bir ata çaktırmadan yaklaşıyor.

“Bangkok'un gerçek adını biliyor musunuz?”

“Hayır, bilmiyorum.”

“*Krung thep phra mahanakorn amon latanakosin mahintara şiyayuthaya mafma pop noppala raçatthani prilom.*”

“Ne demek bütün bunlar?”

“Çevirmek neredeyse olanaksız. Tayland adları tapınak süslemelerine benzer; gereksizce debdebeli, tumtu-raklı, sırf şatafat olsun diye şatafatlıdır.

Evet, *krung thep* kabaca ‘başkent’ demektir, *pop noppala* ise ‘dokuz renkli elmas’, *raçatthani* ‘büyük şehir’, *prilom* ise ‘zevкли’ anlamında bir şey. Abartılı ve gösteriş-

li adlar seçip bir kolyedeki boncuklar gibi yan yana dizilerler.

Krala basit bir 'evet' derken bile, ülkenin teşrifat kuralları sizi şöyle demeye zorlar: *phrapout çao ka kollap promkan saikrao sai klamon*, kabaca şöyle çevrilebilir: 'Âciz ve itaatkâr kulunuz siz majestelerine saygıyla boyun eğer.'

Honda, benekli Hint kamışı bir koltuğa rahatça yerleşmiş, kayıtsız bir neşeyle Hişikawa'nın sözlerini dinliyordu.

İtsui Ürünleri Limited Şirketi bu ansiklopedik ama biraz tuhaf ve sevimsiz –bir zamanlar sanatçı olduğu su götürmez– adamı çevirmenlik ve rehberlik yapması için Honda'ya göndermişti. Honda kırk altısına bastığı için, özellikle böyle sıcaktan kavrulan bir ülkede, işleri başkasına bırakmayı, kendisine karşı düşünceli bir davranış olarak görüyordu.

Bangkok'a İtsui Ürünleri'nin isteği üzerine gelmişti. Japon yasalarına dayanan ticari bir işlem kapandıktan sonra, yurtdışındaki alıcıyla bir anlaşmazlık çıkarsa, dava yabancı bir mahkemede görülse bile, davaya uluslararası sivil hukuka göre bakılır. Ayrıca yabancı avukatların hepsi Japon yasalarından habersizdir. Bu tür davalara, içinden çıkılması güç Japon hukuk kurallarını o ülkenin avukatlarına açıklamak ve davanın bir karara bağlanmasına yardımcı olmak üzere bazı seçkin Japon danışmanlar davet edilir.

İtsui Ürünleri, ocakta Tayland'a yüz bin sandık Calos marka ateş düşürücü ilaç ihraç etmişti. Bunlardan otuz bini rutubetten zarar görmüş, renkleri değişmiş, etkisini yitirmişti. Sandıklara tarih atılmış, belli bir süre sonra ilaçların etkisinde azalma görüleceği belirtilmişti ama artık bunun önemi kalmamıştı çünkü ilaçlar bozulmuştu. Bu tür sorunlar aslında, anlaşma hükümlerine uymamaya

ilişkin yasaya başvurularak çözüldü ama alıcı dolandırıcılık davası açmıştı. Medeni Kanun'un 715. maddesine göre İtsui Ürünleri, taşeron ilaç şirketince gönderilen mallardaki herhangi bir hatanın kefilisi olarak, tazminat ödeme sorumluluğunu elbette üzerine almalıydı. Ancak uluslararası medeni hukuku ilgilendiren bu tür konularda şirket, Honda gibi uzman bir Japon avukatın yardımı olmaksızın hiçbir şey yapamazdı.

Honda'ya Oriental Otel'de –yerliler Orienten Oten diyorlardı– Menam Irmağı'na bakan, nefis manzaralı bir oda ayrılmıştı. Tavandaki büyük, beyaz vantilatör odayı havalandırıyordu ama gece çökünce en iyisi bahçeye, ırmağın kıyısına inmek ve oradaki biraz daha serin esintilerden yararlanmaktı. Bu akşam, rehberlik etmek için gelmiş olan Hişikawa'yla birlikte içkilerini yudumlarlarken, Honda rehberini dinlemeyi yeğledi. Üzerine bir yorgunluk çökmüştü; kaşık bile parmaklarına ağır geliyordu, konuşmaksa gümüş kaplama bir kaşığı kaldırmaktan çok daha yorucuydu.

Güneş ırmağın karşı kıyısında, Wat Arun'un, yani Şafak Tapınağı'nın arkasında batmaktaydı. Her şeyi kaplayan akşam kıvıllığı, ufukta yükselen iki ya da üç sivri kullenin karaltısı sayılmazsa dümdüz, kesintisizce uzanan Ton Buri Ormanı'nın üstündeki engin göğü doldurmuştu. Orman örtüsü bir pamuk gibi kıvıllığı emiyor, onu gerçek bir zümrüt rengine dönüştürüyordu. Altı düz kayıklar geçiyor, kargalar sürüler halinde toplanıyor, ırmağın suları çürümüş gül rengini hâlâ koruyordu.

"Bütün sanatlar akşam kıvıllığına benzer," dedi Hişikawa, düşüncesini belirtmeye her hazırlanışında yaptığı gibi, bir an susup sözlerinin dinleyicisinin üzerindeki etkisini tartarak. Bu suskunluk anları Honda'yı, Hişikawa'nın hiç kesilmeyen gevezeliklerinden bile daha çok sıkıyordu.

İkinci Dünya Savaşı arifesinden savaş sonrasına, Japonya'ya özgü niteliklerin birer birer yok olmaya başladığı yıllara kadar uzanan *Şafak Tapınağı*, Yukio Mişima'nın başyapıtı sayılan *Bereket Denizi* dörtlemesinin üçüncü kitabı. Bir yandan geçmiş takıntılarını yeniden canlandıran güzel bir kadının peşinde koşan, diğer yandan yine aynı tutkuyla mistik aydınlanmayı arayan bir adamın hikâyesi. Yazarın Budist felsefe ve estetik anlayışı ile Japon değer yargılarının yok olacağına dair öngörüsünün damgasını vurduğu bir roman.

"Bu kitaplara," diyor Yukio Mişima, "yaşamla ve bu dünyayla ilgili hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi yansıttım." *Bereket Denizi*, Japonya'yı asırlar boyunca besleyen kültürel unsurların birer birer yok edilmesinin destansı hikâyesi. Hayatı da romanları kadar çarpıcı olan Yukio Mişima'nın sayfalarında gezindikçe, bir kültürle birlikte bu kültüre inanmış yazarın da kendi sonuna doğru nasıl ilerlediğini görebiliyoruz.

#bereketdenizi #japonyatarihi #yolculuk #tarih #yenidendoğmak #edebiyat

Kapak resmi: Hsui Kawase

